

Kirkko – 1. osa

***”Sinä olet Pietari, ja tälle kalliolle minä rakennan seurakuntani, eikä kuoleman voimat sitä voita.”
Matteuksen evankeliumi 16:18***

On olemassa monia itseään kristilliseksi kutsuvia kirkkoja, joilla on hyvin erilaisia nimiä ja jotka noudattavat erilaisia uskomuksia Jeesuksen ja hänen apostoliensa opetuksista. Kun tarkastelemme näitä näkemyseroja, ei ole mielestämme väärin kysyä, mitä Raamattu kertoo meille kirkon todellisesta luonteesta ja mikä on Jumalan tarkoitus sen suhteen. Onko mahdollista tietää, mikä on todellinen kirkko, vai muodostavatko kaikki kirkkokunnat yhdessä todellisen kirkon?

Sanaa ”kirkko” ei esiinny Vanhan testamentin teksteissä, ja Uudessa testamentissa sitä käytti ensimmäisenä Jeesus, kun hän sanoi Pietarille – kuten avausjakeessamme todetaan – että ”kuoleman voimat” eivät voittaisi sitä. Tässä jakeessa sana ”kirkko” on käännöksen kreikkalaisesta sanasta ”ekklesia”, joka tarkoittaa ”kutsumista ulos” tai valintaa. Jeesus sanoi opetuslapsilleen: ”Minä olen valinnut teidät maailmasta.” (Johanneksen evankeliumi 15:19). Pohjimmiltaan kirkko on joukko ihmisiä, jotka ovat ottaneet vastaan Kristuksen kutsun ja siten erottautuneet maailmasta.

Kirkko ei ole rakennus, vaikka sanaa ”kirkko” käytetäänkin usein viittaamaan paikkaan, jossa seurakunta kokoontuu. Jos ilmausta ”kokoontumistalo” käytettäisiin yleisemmin

kuvaamaan seurakunnan todellista kokoontumispaikka, se saattaisi auttaa vähentämään joitakin väärinkäsityksiä, joita vallitsee sanan "kirkko" todellisesta merkityksestä.

Jeesus käytti sanan "kirkko" vain kolme kertaa julistustyössään. Kerran se esiintyi hänen huomautuksessaan Pietarille ja kahdesti toisella kerralla, kun hän opetti opetuslapsilleen oikeaa tapaa käsitellä heidän keskuudessaan mahdollisesti syntyviä väärinkäsityksiä (Matteuksen evankeliumi 18:17). Seuraavan kerran sana esiintyy Apostolien teoissa 2:47, kertomuksen jälkeen siitä, kuinka kolmetuhatta ihmistä otti vastaan Kristuksen Pietarin helluntaipäivän saarnan ansiosta. Se on yksinkertainen lause, jossa sanotaan vain, että "Herra lisäsi seurakuntaan päivittäin niitä, jotka olivat pelastettavissa".

Tässä yksinkertaisessa tosiasian toteamuksessa on aihetta pohdintaan. Pelkästään helluntaina kolmetuhatta ihmistä liittyi "seurakuntaan", ja sen jälkeen tuli "päivittäin" uusia käännynnäisiä, mutta missään ei mainita mitään virallisia vihkimistilaisuuksia vesikasteen lisäksi. Kaikki nämä käännynnäiset olivat juutalaisia. Kun he apostolin vakuuttavan palvelutyön ansiosta tunnistivat, että Jeesus, jonka heidän johtajansa olivat ristiinnaulinnut, oli todellakin luvattu Messias, he uskoivat häneen ja kastettiin.

Se oli niin yksinkertaista! Myöhemmin, kun opetuslasten määrä kasvoi ja he kokoontuivat keskinäiseen rohkaisemiseen, näitä ihmisryhmiä alettiin kutsua seurakunniksi. Apostolien teoissa 11:22:ssa luemme "Jerusalemista olevasta seurakunnasta". Roomalaiskirjeen 16:5:ssä Paavali

lähettää tervehdyksen ”heidän talossaan olevalle seurakunnalle”, eli Priscillan ja Aquilan taloon.

Näistä teksteistä saamme käsityksen, että kristinuskon alkuaikoina jokaista uskovien ryhmää, sen koosta ja sijainnista riippumatta, pidettiin seurakuntana. Se todellakin oli seurakunta, sillä jokainen tällainen uskovien kokoontuminen koostui ihmisistä, jotka evankeliumin kautta oli kutsuttu erottautumaan maailmasta ja seuraamaan Jeesuksen jalanjalkia.

Näillä yksittäisillä ryhmillä ei ollut mitään kirkkokuntanimiä. Ne tunnistettiin sijaintinsa perusteella, ja niistä puhuttiin Jerusalemin seurakuntana, Filippiin seurakuntana, Rooman seurakuntana tai, kuten joissakin tapauksissa, seurakuntana, joka piti kokouksiaan jonkun uskovan kotona.

Johanneksen ilmestys 2. ja 3. luvussa mainitaan seitsemän seurakuntaa, jotka tunnistetaan niiden sijaintikaupunkien mukaan ja joille lähetetään erityisiä viestejä. On syytä uskoa, että nämä seitsemän seurakuntaa edustavat symbolisesti kaikkia uskovia eri aikakausina, alkaen helluntaista ja jatkuen nykypäivään saakka. Tämä on toinen, laajempi tapa käyttää sanaa ”seurakunta”, joka kuvaa kaikkia kaikkialla niitä, joita Herra pitää maailmasta kutsuttuina palvelemaan Häntä ja Hänen asiaansa.

Jeesuksella oli mielessään sanan laaja, yleisempi merkitys, kun hän sanoi Pietarille, että ”kuoleman voimat” eivät voittaisi seurakuntaa. Juuri tätä merkitystä Paavali käyttää, kun hän Efesolaiskirjeen 1:22–23:ssa puhuu Kristuksesta ”kaiken

päämiehenä seurakunnalle, joka on hänen ruumiinsa”. Juuri tässä merkityksessä Paavali kirjoittaa jälleen ”elävän Jumalan seurakunnasta, totuuden pylvästä ja perustuksesta” (1. Tim. 3:15).

1. Korinttolaiskirjeen 12:12–13:ssa Paavali syventää ajatusta siitä, että seurakunta on Kristuksen ”ruumis”. Hän sanoo: ”Ihmiskehossa on monia osia, mutta monet osat muodostavat yhden kokonaisen ruumiin. Niin on myös Kristuksen ruumiin laita. Jotkut meistä ovat juutalaisia, toiset pakanoita, toiset orjia ja toiset vapaita. Mutta meidät kaikki on kastettu yhdeksi ruumiiksi yhdellä Hengellä, ja meillä kaikilla on sama Henki.”

Kuinka liittyä

Kuinka ihminen voi tulla kirkon jäseneksi – eli siihen kirkkoon, jonka Jeesus ja apostolit perustivat? Aiemmin mainitussa Apostolien teoissa 2:47:ssä lukee, että ”Herra lisäsi seurakuntaan päivittäin niitä, jotka olivat pelastettavissa.” Tämä osoittaa, että Herran seurakunnan jäseneksi tuleminen riippuu Hänestä. Uskomme, että kaikki kristityt myöntävät tämän. Mutta miten Herra lisää jäseniä seurakuntaansa, ja mitkä vaatimukset on täytettävä, jotta Herra tunnustaa kuuluvaksi seurakuntaansa?

Lyhyesti sanottuna Raamattu osoittaa, että kirkkoon pääsyn vaiheet ovat ensinnäkin katuvaainen tunnustus siitä, että olemme syntiin kirottua ja kuolevaa ihmiskuntaa, emmekä siksi voi seistä Jumalan edessä omalla vanhurskaudellamme. (Jesaja 64:6; Markuksen evankeliumi 2:17; Apostolien teot 26:20). Seuraavaksi on hyväksyttävä Jeesus Kristus henkilökohtaiseksi Lunastajaksemme ja Vapahtajaksemme ja

ymmärrettävä, että vain hänen vuodatetun verensä ansiosta voimme olla Jumalan silmissä kelpollisia. Apostolien teot 13:38,39; 16:31; Roomalaiskirje 3:21–23; 5:1

Sitten, luottaen Lunastajan vuodatetun veren ansioihin, meitä kehoitetaan antamaan itsemme varauksettomasti Jumalan tahdon toteuttamiseen. Voimme puhua tästä itsemme ”pyhityksenä” Jumalalle. Korostakaamme, että tämä pyhitys tehdään Jumalalle, ei ihmiselle eikä millekään maalliselle järjestölle.

Raamattu on hyvin selkeä siitä, mitä tämä pyhitys tarkoittaa elämässämme. Jeesus sanoi: ”Jos joku tahtoo seurata minua [olla minun opetuslapseni], kieltäköön itsensä, ottakoon ristinsä päivittäin ja seuratkoon minua.” (Luukkaan evankeliumi 9:23). Itsensä kieltäminen ei tarkoita pelkästään jonkin pienen nautinnon tai tyydytyksen luopumista lyhyeksi ajaksi tai edes ikuisesti. Se on pikemminkin, aivan kuten ilmaisu viittaa, täydellinen itsensä kieltäminen. Se on sama sana, jota Jeesus käytti ennustaessaan, että Pietari kieltäisi kolme kertaa täysin tuntevansa hänet (Matteuksen evankeliumi 26:33,34). Itsensä kieltäminen tarkoittaa siis sitä, että kieltäydymme täysin oikeudesta tunnustaa oma tahtomme ja hyväksymme sen sijaan Jumalan tahdon, sellaisena kuin se ilmaistaan Kristuksen ja Raamatun kautta.

Mikä on Jumalan tahto niille, jotka vastaavat Jeesuksen kutsuun ja kieltävät itsensä täysin? Se ilmaistaan hänen myöhemmässä kehotuksessaan kantaa ristiään päivittäin ja seurata häntä. Jeesus käytti ristin kantamisen symboliikkaa kuolemaan menemisen merkinä. Kun Jeesus esitti tämän

kutsun, hän itse uhrasi henkensä. Hänen uhrinsa saatiin päätökseen Golgatalla, kun hän huudahti: ”Se on täytetty.” Johanneksen evankeliumi 19:30

Ne, jotka hyväksyvät Kristuksen kutsun ottaa ristinsä ja seurata häntä, uhraavat samoin henkensä uhrautuvaan palveluun. Heitä kaikkia ei kirjaimellisesti ristiinnaulita, vaikka kristillisen aikakauden alussa joitakin niin tehtiin. Monet kärsivät marttyyrikuoleman muilla tavoin. Jokaisen Mestarin seuraajan kohdalla on kuitenkin oltava ja tulee olla läsnä halukkuus palvella ja kärsiä seurauksista piittaamatta.

Paavali kuvaa tätä Jeesuksen jalanjäljissä seuraamista siten, että olemme ”istutettuja hänen kuolemansa kaltaisuuteen” (Roomalaiskirje 6:5). Ennen kuin tulimme Kristuksen luo, olimme ”kuolleita rikkomuksissamme ja synneissämme” (Efesolaiskirje 2:1). Kuitenkin kuuliaisen uskon kautta hänen vuodatetun verensä ansioihin olemme vapautuneet Aadamin tuomiosta. Silti me kuolemme; emme kuitenkaan syntisinä, vaan Jeesuksen kanssa yhdessä uhraavina. Paavali ilmaisi tämän ajatuksen kirjoittaessaan: ”Siksi, veljet, pyydän teitä Jumalan laupeuden nimessä, että te uhraatte ruumiinne eläväksi, pyhäksi ja Jumalalle mieluisaksi uhriksi, mikä on teidän järkevä palveluksenne.” Roomalaiskirje 12:1

Kastettu Kristukseen

Roomalaiskirjeen 6:3–4:ssä Paavali kirjoitti: ”Ettekö tiedä, että me kaikki, jotka olemme kastetut Kristukseen Jeesukseen, olemme kastetut hänen kuolemaansa? Meidät on siis haudattu hänen kanssaan kasteella kuolemaan, jotta, aivan kuten

Kristus herätettiin kuolleista Isän kirkkauden kautta, niin myös me voimme vaeltaa uudessa elämässä.” Tässä tarkoitettu kaste ei ole vedessä tapahtuva kaste, vaan kaste Kristukseen ja hänen kuolemaansa.

Uudessa testamentissa sana ”kaste” on käännös kreikkalaisesta sanasta, joka tarkoittaa ”haudata” tai ”upottaa”. Kasteemme Kristukseen on oman tahtomme hautaaminen hänen tahtoonsa. Se on kuoleman kaste, koska on Jumalan tahto, että kuolemme hänen kanssaan.

Johanneksen ilmestys 20:4:ssä tätä ajatusta symboloidaan sanalla ”mestattu”. Tässä luemme niistä, jotka on ”mestattu Jeesuksen todistuksen ja Jumalan sanan tähden”. Tämä ei viittaa kirjaimelliseen mestautumiseen, vaan oman tahdon hylkäämiseen – jota edustaa pää () – ja Kristuksen hyväksymiseen päämme. Efesolaiskirje 5:23; Kolossalaiskirje 1:18

Paavali tarkentaa tätä asiaa edelleen sanoen: ”Yhdellä Hengellä meidät kaikki on kastettu yhdeksi ruumiiksi.” (1. Korinttolaiskirje 12:13). Pyhän Hengen vaikutuksesta, Totuuden Sanan kautta, meidät vedetään Herran luo ja Hänen rakkautensa johdattaa meidät antamaan itsemme täysin Hänen käyttöönsä. Koska tämä pyhitys tarkoittaa oman tahtomme hylkäämistä ja Jumalan tahdon hyväksymistä Kristuksessa, Jeesuksesta tulee näin päämme, ja meistä tulee seurakunnan jäseniä, joka on hänen ruumiinsa, jos pysymme uskollisina asemallemme Jumalan edessä, jopa kuolemaan asti. Johanneksen ilmestys 2:10

Näin näemme, kuinka Jumala Henkensä voimalla lisää tulevia jäseniä Kristuksen seurakuntaan. Meidän osamme siinä yksilöinä on pelkästään alistua Hänen Henkensä vaikutukseen ja ottaa ne askeleet, joita jumalallinen Sana osoittaa; toisin sanoen katumuksen askeleet, Kristuksen vastaanottaminen ja itsemme antaminen täydellisessä pyhityksessä Jumalan tahdon toteuttamiseksi.

Voimmeko näiden askelten jälkeen tietää, onko Jumala ottanut meidät vastaan ja tunnustaa meidät kirkon, Kristuksen ruumiin, koeajalla oleviksi jäseniksi? Uskomme niin. Paavali sanoi jo aiemmin siteeratusta kohdasta, että olemme ”haudattuina hänen kanssaan kasteessa kuolemaan: jotta niin kuin Kristus herätettiin kuolleista Isän kirkkauden voimalla, niin myös me vaeltaisimme uudessa elämässä.” (Roomalaiskirje 6:4). Elämmekö iloisesti ”uudessa elämässä”?

Paavali kirjoitti myös: ”Jos joku on Kristuksessa, hän on uusi luomus: vanhat asiat ovat kadonneet; katso, kaikki on tullut uudeksi.” (2. Korinttolaiskirje 5:17). Ovatk , elämämme ”menneisiin aikoihin” kuuluvat vanhat asiat kadonneet siinä mielessä, etteivät ne enää vedä meitä puoleensa? (Efesolaiskirje 2:3). Löydämmekö suurimman ilomme Herran uusista asioista – uudesta kutsumuksestamme jumalalliseen palvelukseen – uusista toiveistamme, uusista tavoitteistamme, uusista pyrkimyksistämme?

Kun olemme ottaneet tämän askeleen ja pyhitettyämme itsemme täysin Herralle, entiset ystävämme ja sukulaisemme eivät ehkä ymmärrä meitä. Joissakin tapauksissa he saattavat jopa

vainota meitä. Joka tapauksessa he eivät löydä meistä entisenlaista ystävyyttä, sillä he eivät ole sopusoinnussa uuden elämäntapamme kanssa. Emme rakasta heitä yhtään vähemmän emmekä lakkaa tekemästä kaikkea, mitä voimme heidän hyväkseen, mutta opimme, että maailman tavat ja Jumalan pyhitettyjen ihmisten tavat ovat usein kaukana toisistaan. Onko meillä tällainen kokemus?

Paavali kirjoitti jälleen: "Sitä, mitä Jumala on valmistanut niille, jotka häntä rakastavat, ei silmä ole nähnyt eikä korva kuullut, eikä se ole tullut ihmisen sydämeen." Sitten hän lisää: "Jumala on ilmoittanut ne meille Henkensä kautta, sillä Henki tutkii kaiken, jopa Jumalan syvyydet." 1. Korinttolaiskirje 2:9,10

Johdattaako Herra meitä päivä päivältä syvempään ymmärrykseen Hänen Sanassaan sisältyvistä ihmeellisistä totuuksista? Ymmärrämmekö Hänen Sanansa "syvimpiä salaisuuksia", jotka liittyvät kutsumukseemme Kristuksessa Jeesuksessa, yhä selkeämmin, kun pyrimme tuntemaan ja tekemään Hänen tahtonsa? Jos näin on, meillä on lisätodiste siitä, että Hän on hyväksynyt pyhityksemme ja johdattaa meitä vanhurskauden tiellä.

Jeesus itse antaa meille hyvin selkeän vakuutuksen asemastamme Jumalan edessä. Ensinnäkin hän julistaa: "Sitä, joka tulee minun luokseni, en minä missään tapauksessa hylkää." (Johanneksen evankeliumi 6:37). Hän jatkaa tätä muutama jae myöhemmin sanoen: "Kukaan ei voi tulla minun luokseni, ellei Isä, joka on minut lähettänyt, vedä häntä." (jae 44). Jos olemme tunteneet Jumalan vetovoiman Kristuksen kautta, mitä muuta vakuutusta tarvitsemme kuin tämän?

Itse asiassa ilomme uudesta elämäntavasta, jota kuljemme, ja sen hengellisistä asioista; kiinnostuksemme menettäminen entisiin lihallisiin ja maallisiin asioihin; jonkin verran väärinkäsityksiä ja ehkä jopa vainoa maailman puolelta; kasvava arvostuksemme hengellisiä asioita kohtaan, erityisesti kun ne liittyvät taivaalliseen kutsumukseemme – kaikki nämä ovat todisteita siitä, että Jumala on hyväksynyt pyhityksemme ja että olemme todellakin ”kastettu” Kristukseen.

Vesikaste

Kysymys vesikasteesta nousee luonnollisesti esiin, ja aivan oikeutetusti, sillä Jeesus itse kastettiin vedessä, ja meidän on seurattava hänen jalanjälkiään. Mikä on vesikasteen tarkoitus? Johanneksen evankeliumissa kerrotaan, että Johannes Kastaja kastoi parannuksen merkiksi. (Matteuksen evankeliumi 3:11). Hän ei voinut ymmärtää, miksi Jeesus pyysi kasteita, sillä hän tiesi, ettei Jeesus ollut syntinen, vaan päinvastoin, että hän oli pyhä ja vanhurskas. Matteus 3:13–15; Heprealaiskirje 7:26

Johanneksen evankeliumin kaste koski vain juutalaisen kansan jäseniä. Se symboloi heidän paluutaan Jumalan kanssa tehtyyn liittoon, jonka nojalla Jumala oli tekemisissä koko kansan kanssa – Siinain vuorella tehtyyn liittoon. Johanneksen kasteen tarkoituksena oli myös valmistaa juutalaiset ottamaan vastaan Messiaansa, Jeesus Kristusta, kun tämän palvelutyö myöhemmin alkaisi. Markuksen evankeliumi 1:4,5; Luukkaan evankeliumi 1:13–17; Apostolien teot 13:24,25

Jeesus ei kastettu syntien katumuksen vuoksi. Pyytäessään Johannesilta kasteensa hän sanoi yksinkertaisesti: ”Anna sen nyt tapahtua, sillä näin on sopivaa, että me täytämme kaiken vanhurskauden.” (Matteuksen evankeliumi 3:15). Se on Jeesuksen esimerkki, jota me seuraamme vesikasteessamme. Hänelle se oli symboli hänen liitostaan kuolla uhrauksena sekä toivostaan, että jos hänet todettaisiin uskolliseksi, hänet herätettäisiin kuolleista.

Kuinka osuvasti veden upottaminen kuvaa näitä kahta ajatusta. Kun kastaja laskee henkilön veteen, hänestä tulee avuton kastajan käsissä, ja hän jäisi hautautuneeksi, kuin kuolemassa, ellei häntä nostettaisi vedestä ylös. Niinpä pyhityksessämme luovutamme itsemme kuolemaan Kristuksen kanssa, innoittuneina Jumalan lupauksista, että meidät herätetään ylösnousemuksessa, aivan kuten Jeesuskin, jotta voimme olla hänen kanssaan mukana hänen valtakuntansa suuressa tulevassa työssä. Roomalaiskirje 6:4,5; Filippiläiskirje 3:10,11

Vesikaste on siis kaunis symboli todellisesta kasteestamme Kristukseen. Se ei ole välttämätön siinä mielessä, että se olisi pelastava sakramentti. Koska kuitenkin ne, jotka ovat asianmukaisesti kelpoisia vesikasteeseen, ovat luopuneet omasta tahdostaan ja sitoutuneet tekemään Herran tahtoa, he tunnustavat, että tämä on osa Herran tahtoa heitä kohtaan, ja he suostuvat siihen mielellään. Mikä tahansa muu asenne viittaisi siihen, ettei heillä ole täyttä rakkautta Jumalan tahtoa kohtaan.

Kirkon organisaatio

Raamattu ei viittaa siihen, että kristinuskon alkuvuosina kutsutuista muodostuneilla paikallisryhmillä olisi ollut mitään monimutkaisia organisatorisia järjestelyjä, eikä Raamattu opeta, että tämä olisi ollut Jumalan suunnitelma seurakunnalle. Tuon ajan opetuslapsilla ei kuitenkaan ollut täysin puuttuvaa organisaatiota. Heidän kokouksissaan vallitsi järjestys, ja erilaisia palvelutehtäviä jaettiin eri henkilöille heidän kykyjensä mukaan. Matteuksen evankeliumi 25:15; 1. Korinttilaisille 14:40; 2. Tessalonikalaisille 3:6,7; Titukselle 1:5

Varhaiskirkon organisaatiossa Jeesus tunnustettiin yleisesti johtajaksi. Tämä oli sopusoinnussa Jeesuksen omien ohjeiden kanssa, jotka hän antoi opetuslapsilleen sanoessaan: "Yksi on teidän Mestarinne, nimittäin Kristus, ja te olette kaikki veljiä." (Matteuksen evankeliumi 23:8). Paavali kirjoitti: "Kristus on seurakunnan pää, ja hän on ruumiin Vapahtaja." (Efesolaisille 5:23). 1. Korinttolaiskirjeen 11:3:ssa hän esittää saman ajatuksen sanoen, että "jokaisen miehen pää on Kristus; ... ja Kristuksen pää on Jumala."

Jeesus ei ole vain seurakuntansa pää, vaan hän on myös sen perusta. "Kukaan ei voi asettaa muuta perustaa", kirjoitti Paavali, "kuin se, joka on jo asetettu, nimittäin Jeesus Kristus." (1. Korinttolaiskirje 3:11). Kirkon jäseniä kutsutaan myös "Jumalan perheeksi", jonka sanotaan olevan "rakennettu apostolien ja profeettojen perustalle, ja Jeesus Kristus itse on sen kulmakivi." Efesolaiskirje 2:19,20

Apostoli Pietari kirjoitti: "Siksi myös Raamatussa sanotaan: 'Katso, minä panen Siioniin valitun,

kallisarvoisen kulmakiven, ja joka häneen uskoo, ei joudu häpeään.” (1. Pietarin kirje 2:6). Johanneksen ilmestyskirjassa 14:1–4 apostoli Johannes vahvistaa myös, että Jeesus on ”kulmakivi” Siionissa – täydellisessä seurakunnassa. Tämä on erityisen huomionarvoista, kun otetaan huomioon väärinkäsitys, joka on liitetty Jeesuksen lausuntoon: ”Sinä olet Pietari, ja tälle kalliolle minä rakennan seurakuntani.” Matteuksen evankeliumi 16:18

Tätä väitettä on tulkittu väärin siten, että Pietari olisi se ”kallio”, jolle Kristuksen kirkko rakennettaisiin. Tämä tulkinta osoittautuu kuitenkin virheelliseksi, kun huomaamme, että Jeesus käytti lausettaan muodostaessaan kahta eri kreikkalaista sanaa. Kun hän sanoi: ”Sinä olet Pietari”, kreikkalainen sana, joka käännetään nimellä Pietari, on ”petros”, joka tarkoittaa ”kallionpalaa”. Kun hän kuitenkin sanoi: ”Tälle kalliolle minä rakennan seurakuntani”, hän käytti kreikkalaista sanaa ”petra”, joka tarkoittaa ”kalliokappaletta”, ikään kuin lohkareita.

Pietari oli juuri sanonut Jeesukselle: ”Sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika.” (Matteuksen evankeliumi 16:16). Jeesus oli tyytyväinen tähän tunnustukseen. Voimme ilmaista Jeesuksen vastauksen Pietarille hieman selkeämmin: ”Pietari, nimesi tarkoittaa, että olet pieni kivenpala – ikään kuin kivi. Verrattuna nimesi merkitykseen se suuri tosiasia, että olen Messias ja Jumalan Poika, on kuin suuri kalliomassa – suuri lohkare – ja kirkko rakennetaan minun päälleni sen perustuksena.”

Seuraavan kuukauden Aamunkoitto-Lehden numerossa tarkastelemme aihetta ”Kirkko”. Tärkeitä käsiteltäviä aiheita ovat muun muassa: kahdentoista apostolin ja muiden kirkon palvelijoiden rooli; kirkon

tehtävä; sekä Jumalan suunnitelman taivaalliset ja maalliset vaiheet koko ihmiskunnan pelastamiseksi Kristuksen kautta.